

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **J. J.**
státní příslušnost Irácká republika

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2020 č. j. MV-25980-4/OAM-2020, ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

- 1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2020 č. j. MV-25980-4/OAM-2020, jímž žalovaný zastavil správní řízení o žádosti

žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4. 2. 2020 dle ust. § 11a odst. 3 z. č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

2. Žalobce namítal, že byl v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany jako účastník zkrácen na svých právech. Žalovaný v jeho případě chybně aplikoval ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu. Uvedl, že v poslední žádosti o udělení mezinárodní ochrany avizoval, že jejím důvodem je především péče o těžce nemocnou družku. Proto je nutné jeho situaci posuzovat v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Kromě toho tu jsou důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Vyslovil domněnku, že vzhledem k jeho zdravotnímu stavu, k vážnému zdravotnímu stavu jeho družky a problémům, kterým budou čelit při jeho nuceném odjezdu z České republiky, je jeho případ hodný zvláštního zřetele a měl by mu být udělen humanitární azyl. Konstatoval, že si je vědom toho, že rodinné vazby v České republice nejsou důvodem pro udělení azylu, a ani se ho v tomto směru nedomáhá. V jeho případě jde především o péči o družku, která je jeho životní partnerkou. Družka je však velmi těžce nemocná a nebýt jeho, jen stěží se sama o sebe postará. V případě, že by byla zdravá, mohli by svůj rodinný život vykonávat kdekoliv mimo ČR. Bohužel zdravotní stav družky, stejně tak i jeho, jim nedovoluje se kdekoliv přemístit. Žalobce zdůraznil, že i český právní řád definuje osoby blízké mj. tak, že jiné osoby v poměru rodinném nebo obdobném se pokládají za osoby sobě navzájem blízké, pokud by újmu, kterou utrpěla jedna z nich, druhá důvodně pocítovala jako újmu vlastní. Z výše uvedeného vyplývá, že v případě jeho nuceného vycestování by uvedenou újmu nepocítoval jen on sám, ale i jeho družka. V této souvislosti žalobce odkázal na posudek o zdravotním posouzení stupně závislosti družky pro účely příspěvku na péči podle z. č. 108/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o sociálních službách. Dle žalobce právě v jeho případě by neposkytnutí ochrany ve formě azylu založilo onu nehumánnost a ohrožení života a zdravotního stavu jak jeho, tak partnerky. Je přitom zřejmé, že požádal o azyl ze závažných důvodů hodných zvláštního zřetele a žalovaný pochybí, jestliže azyl nebude udělen.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že v posuzovaném, již dvanáctém řízení posoudil důvody další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozích správních řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalovaný uvedl, že zdravotním stavem žalobce se zabýval a posoudil jej již v předchozích řízeních ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce v této souvislosti neuvedl žádnou novou skutečnost. Jako další důvod současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl existenci osobních vazeb v České republice a neexistenci zázemí ve vlasti. Žalovaný v této souvislosti dospěl k závěru, že žalobce sice uvedl v další opakované žádosti o mezinárodní ochranu v České republice nové skutečnosti, které nebyly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích pravomocně ukončených řízeních, konkrétně osobní vazby na území České republiky, nicméně tyto nově tvrzené důvody nesvědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu. Žalovanému je známo, že družce žalobce paní K. C., státní příslušnici Ukrajiny, byla v České republice vzhledem k jejímu zdravotnímu stavu a neexistenci zázemí ve vlasti udělena doplňková ochrana s platností do 18. 4. 2021. Ač je její zdravotní stav vážný, je svéprávná. Pobývá v integračním azylovém středisku v Havířově. Jako osoba požívající doplňkové ochrany má v České republice přístup ke zdravotní péči i

sociálním službám a dávkám, a to na stejné úrovni, jako občané České republiky. V případě vycestování žalobce z území České republiky nebude družka žalobce ohrožena na zdraví a životě. V České republice může získat potřebnou péči a pomoc. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7 Azs 187/2004, z něhož citoval.

4. Soud o žalobě rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé z. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu dle citovaného zákonného ustanovení nevyjádřil a nesouhlas s projednáním věci bez jednání soudu nesdělil.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 z. č. 150/2002 Sb., s. ř. s., v platném znění, v mezích žalobních bodů a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 4. 2. 2020 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice v pořadí již dvanáctou. Žalobce uvedl, že je nemocný, má žloutenku typu C a tuberkulózu. V České republice má družku, která je také nemocná a on se o ni stará. Nemůže se vrátit domů, protože tam nikoho nemá. 7. 2. 2020 žalovaný obdržel písemné podání žalobce, v němž žalobce správnímu orgánu sděloval, že mu jeho zdravotní stav v tuto chvíli nedovoluje vrátit se do země původu, kde nikoho a nic nemá. Má chronickou hepatitidu typu C, je trvale v péči Fakultní nemocnice Ostrava. Dále trpí chronickou obstruktivní plicní nemocí, je ve špatném psychickém stavu, dochází k psychiatrii MUDr. Mgr. M.P. Bez ohledu na to se stará o svoji družku K. C., která je vážně nemocná. Trpí diabetem, schizoafektivní a expresivní fatickou poruchou (manický typ), prodělala dvě mozkové příhody. On ji doprovází do všech potřebných odborných ambulancí, protože není schopna dodržovat veškerá doporučení. Také na ni dohlíží ohledně aplikace inzulínu a pravidelné stravy. Na všech úřadech jsou evidováni jako druh a družka. Má za to, že jeho situace je natolik vážná a natolik vybočuje z mezí správního uvážení, že by mu měl být přiznán humanitární azyl, ačkoliv si uvědomuje, že jde v zásadě o nenárokový typ mezinárodní ochrany a jeho udělení je ponecháno na uvážení správního orgánu. V případě jeho odjezdu z České republiky by došlo k přímému ohrožení nejen jeho zdravotního stavu a života, ale i jeho partnerky. Žalovaný žalobou napadeným usnesením ze dne 7. 2. 2020 č. j. č. j. MV-25980-4/OAM-2020 správní řízení o této žádosti dle § 11a odst. 3 zákona o azylu zastavil. Žalovaný kromě jiného uvedl, že zdravotním stavem žalobce se zabýval a posoudil jej již v předchozích řízeních ve věci mezinárodní ochrany a v této souvislosti žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost. Co se týká existence osobních vazeb v České republice a neexistenci zázemí ve vlasti, žalovaný dospěl k závěru, že žalobce sice uvedl ve své další opakované žádosti o mezinárodní ochranu v České republice nové skutečnosti, které nebyly předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích pravomocně ukončených řízeních, konkrétně osobní vazby na území České republiky, nicméně tyto nově tvrzené důvody nesvědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu. Žalovaný dále uvedl, že z úřední činnosti je mu známo, že družce žalobce, paní K. C., státní příslušnici Ukrajiny, byla v České republice vzhledem k jejímu zdravotnímu stavu a neexistenci zázemí ve vlasti udělena doplňková

ochrana s platností do 18.4. 2021. Ač je její zdravotní stav vážný, dotýčná je svéprávná. Pobývá v integračním azylovém středisku v Havířově. Jako osoba požívající doplňkové ochrany má v České republice přístup ke zdravotní péči i sociálním službám a dávkám, a to na stejné úrovni jako občané České republiky. V případě vycestování žalobce z území České republiky nebude paní C. ohrožena na zdraví a životě. V České republice může získat potřebou péči a pomoc. K tvrzení žalobce o neexistenci zázemí ve vlasti žalovaný odkázal na předchozí řízení ve věci mezinárodní ochrany, v jejichž rámci bylo opakovaně prokázáno, že žalobce uvádí nepravdivé údaje o své státní příslušnosti. V předešlých rozhodnutích se žalovaný velmi podrobně zabýval jak státní příslušností žalobce, tak i dalšími jím tvrzenými skutečnostmi, které posoudil jako nevěrohodné. Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost žalobce pro nepřijatelnost. Vzhledem k tomu, že žalobce opakovaně uvádí nepravdivé údaje o své státní příslušnosti, neboť i v současném řízení tvrdí iráckou státní příslušnost, není správní orgán schopen vyjádřit se k situaci žalobce v případě jeho návratu do vlasti. Žalovaný rovněž uvedl, že do podkladů pro rozhodnutí nezařadil materiály a informace o politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv v Iráku, který žalobce považuje za zemi své státní příslušnosti, jelikož na základě předchozích řízení ve věci mezinárodní ochrany má za prokázané, že žalobce nelze považovat za státního příslušníka Irácké republiky a z tohoto důvodu bylo nadbytečné tyto materiály shromažďovat. Poznamenal rovněž, že žalobce ani v současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné obavy z návratu do vlasti, ani nezmínil, že by mu tam mělo hrozit nějaké nebezpečí. Žalovaný dospěl k závěru o naplnění podmínek ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu a řízení o další opakované žádosti žalobce zastavil.

7. Ze správního spisu se dále podává, že první žádost o mezinárodní ochranu v České republice žalobce podal 29. 1. 1999, a to pod jménem D. D., řízení bylo vedeno pod č. j. U-454/VL-02-99 a bylo zastaveno 9. 2. 1999 dle § 12 odst. 1 písm. b) z. č. 498/1990 Sb., o uprchlících, neboť žalobce neposkytoval potřebnou spolupráci k posouzení žádosti. Rozhodnutí nabylo právní moci 15. 3. 1999. Druhou žádost o mezinárodní ochranu v České republice žalobce podal 10. 2. 2000. Řízení bylo vedeno pod č. j. U-591/VL-10/2000. Žalovaný 13. 7. 2000 vydal rozhodnutí o zastavení řízení dle § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, neboť se žalobce bez vážného důvodu nedostavil k pohovoru k jeho žádosti. Rozhodnutí nabylo právní moci 18. 8. 2000. Třetí žádost podal žalobce 22. 1. 2001. Řízení bylo vedeno pod č. j. OAM-11 349/VL-19-2001. Žalobce vzal návrh na zahájení řízení zpět a žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 12. 2001 řízení zastavil podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Rozhodnutí nabylo právní moci 6. 12. 2001. Čtvrtou žádost o mezinárodní ochranu v České republice podal žalobce 25. 1. 2002. Řízení bylo vedeno pod č. j. OAM-746/VL-19-2002. I tuto žádost vzal žalobce zpět a správní orgán řízení rozhodnutím ze dne 5. 2. 2002, které nabylo právní moci 6. 2. 2002, zastavil podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. 8. 8. 2004 podal žalobce pátou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Řízení bylo vedeno pod č. j. OAM-2569/VL-10-2004. Žalobce se bez vážného důvodu opakovaně nedostavil k pohovoru k jeho žádosti a správní orgán následně 11. 11. 2005 rozhodl o zastavení řízení podle § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Rozhodnutí nabylo právní moci 9. 12. 2005. Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou u Městského soudu v Praze, který ji dne 22. 2. 2007 rozsudkem č. j. 1 Az 28/2005 – 78 zamítl. Rozsudek nabyt právní moci 20. 3. 2007. Uvedený rozsudek žalobce napadl kasační stížností. Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost usnesením ze dne 20. 11. 2007, č. j. 2 Azs 58/2007 – 112. Šestou žádost o mezinárodní

ochranu v České republice podal žalobce 31. 8. 2008. Řízení bylo vedeno pod č. j. OAM-98/LE-03-2008. Správní orgán řízení zastavil podle § 25 písm. d) zákona o azylu rozhodnutím ze dne 16. 4. 2010, neboť se žalobce bez vážného důvodu nedostavil k pohovoru k jeho žádosti. Rozhodnutí nebylo právní moci 3. 5. 2010. 31. 3. 2011 podal žalobce sedmou žádost o mezinárodní ochranu v České republice. Řízení bylo vedeno pod č. j. OAM-102/ZA-ZA06-2011. I toto řízení bylo zastaveno podle § 25 písm. d) zákona o azylu rozhodnutím ze dne 30. 12. 2013, neboť žalobce neposkytoval informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji dne 3. 11. 2014 rozsudkem č. j. 29 Az 6/2014 zamítl. Rozsudek nabyl právní moci 19. 11. 2014. 31. 7. 2014 podal žalobce osmou žádost o mezinárodní ochranu. Řízení bylo vedeno pod č. j. OAM-164/LE-LE05-2014. I toto řízení bylo zastaveno podle § 25 písm. d) zákona o azylu rozhodnutím ze dne 30. 9. 2014, neboť žalobce neposkytoval informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. I toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 15. 5. 2015 č. j. 4 Az 45/2014 – 55 zamítl. Rozsudek nabyl právní moci 19. 5. 2015. Žalovaný zastavil řízení podle § 25 písm. d) zákona o azylu i o deváté žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal 3. 4. 2015. Řízení bylo vedeno pod č. j. OAM-342/ZA-ZA05-2015. Žalobce neposkytoval informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. I proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu a to u Krajského soudu v Hradci Králové, který usnesením ze dne 24. 8. 2016 č. j. 29 Az 31/2016 – 44 řízení zastavil. Usnesení nabylo právní moci 7. 10. 2016. Správní orgán zastavil řízení podle § 25 písm. d) zákona o azylu i o desáté žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, neboť žalobce neposkytoval informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Řízení bylo vedeno pod č. j. OAM-158/ZA-ZA11-2017. Proti rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji dne 25. 2. 2019 rozsudkem č. j. 32 Az 73/2017 – 50, který nabyl právní moci 25. 3. 2019, zamítl.

8. Ze správního spisu se dále podává, že 24. 1. 2018 podal žalobce jedenáctou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Řízení bylo vedeno pod č. j. OAM-83/ZA-P07-2018. Žádost žalobce byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Rozhodnutí správního orgánu nabylo právní moci 28. 3. 2018. Jako důvod žádosti žalobce uvedl absenci cestovního dokladu Irácké republiky, přičemž vydání nového mu bylo několikrát odmítnuto, k čemuž dodal, že Irák jej již nepovažuje za svého občana. Žalobce rovněž uvedl v daném řízení, že za dlouhou dobu v České republice také zapomněl znalost místního prostředí, zopakoval, že Irákem není považován za jejich občana, nemá se tam ani kam vrátit, přičemž jeho návrat by pro něho znamenal bezprostřední riziko vážné újmy a mučení, jakož i nelidského a ponižujícího zacházení či vážného ohrožení jeho života a lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci iráckého vnitřního ozbrojeného konfliktu. Žalobce dále uvedl, že se dlouhodobě léčí na TBC a hepatitidu B a C a z důvodu zhoršeného zdravotního stavu je nyní hospitalizován v Odborném léčebném ústavu Albertinum v Žamberku. V rámci údajů k podané žádosti žalobce uvedl, že nemá kam jít, je nemocný, katolík, v České republice je již 18 let, jiné důvody nemá. V průběhu správního řízení žalobce prokazoval svou totožnost a státní příslušnost čestným prohlášením o totožnosti učiněným dne 8. 3. 2018, které ovšem správní orgán, jak plyne z rozhodnutí ze dne 27. 3. 2018 č. j. OAM-83/ZA-P07-K03-2018, nepřijal jako dostatečné ke zjištění totožnosti žalobce s tím, že v něm uvedené údaje, přinejmenším ohledně místa narození a státní

příslušnosti, nelze považovat za údaje pravdivé, jak dále v odůvodnění rozhodnutí objasnil. V tomto směru lze odkázat na str. 4 odůvodnění uvedeného rozhodnutí, v němž žalovaný podrobně odůvodnil závěr o tom, že žalobce nelze považovat za státního příslušníka Irácké republiky. Žalovaný kromě jiného také uvedl, že tvrzení žalobce, že je státním příslušníkem Irácké republiky, již vyvrátil v předchozích řízeních a jeho závěr byl potvrzen i rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 29 Az 6/2014 – 106, který nabyt právní moci 19. 11. 2014. Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 3. 2018 č. j. OAM-83/ZA-P07-K03-2018 žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 1. 2018 zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. V uvedeném rozhodnutí se žalovaný zabýval i zdravotním stavem žalobce. Konstatoval, že žalobce neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 s tím, že zdravotní stav není podřaditelný pod žádný z tam taxativně vyjmenovaných důvodů, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu, jelikož jím tvrzenou jedinou újmu v případě návratu do vlasti spočívající v absenci léků na TBC a hepatitidu, nelze považovat za věrohodnou. Žalovaný poukázal na to, že z propouštěcí zprávy Odborného léčebného ústavu Albertinum Žamberk nelze žalobce považovat za osobu trpící TBC, ale pouze za osobu, která je po prodělané infekční onemocnění sledována formou ambulantních kontrol a pokud jde o jeho tvrzení, že se léčí s hepatitidou B a C, žalovaný uvedl, že chronická hepatitida C se dle veřejně dostupných informací a též správním orgánem vyžádané lékařské zprávy, jakož i žalobcem doložených lékařských zpráv v současných podmínkách, neléčí, je doporučována pouze šetrná dieta, o čemž byl žalobce poučen. Dle názoru žalovaného tak lze dospět k závěru, že žalobce neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že mu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a (spočívající v absenci léků na TBC a hepatitidu), jelikož TBC de facto netrpí a terapie chronické hepatitidy typu C spočívá pouze v šetrné dietě. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem ze dne 3. 10. 2019 č. j. 28 Az 13/2018 – 58 zamítl. Kasační stížnost žalobce proti uvedenému rozsudku byla Nejvyšším správním soudem usnesením ze dne 22. 1. 2020 č. j. 7 Azs 360/2019 – 58 odmítnuta pro nepřijatelnost. V označeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud kromě jiného uvedl, že žalobce k podpoře svého tvrzení, že má iráckou státní příslušnost, nepředložil žádný relevantní doklad a ani v řízení o kasační stížnosti nepředložil žádný relevantní podklad, ze kterého by mohlo vyplývat, že je státním příslušníkem Iráku. Jeho tvrzená irácká státní příslušnost přitom nebyla prokázána ani v řízení před správním orgánem a následně před krajským soudem. Usnesení Nejvyššího správního soudu nabylo právní moci 26. 1. 2020.

9. Podle ust. § 11 a odst. 3 z. č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma, nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a § 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví.
10. Podle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, pro účely tohoto zákona se rozumí další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní

ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní.

11. V posuzované věci předmětem přezkumu soudu bylo rozhodnutí žalovaného o další opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Jednalo se v pořadí o dvanáctou žádost. V případě opakovaných žádostí cizince o udělení azylu je nutno zkoumat, zda nedošlo k podstatné změně okolností, jež v předchozích případech vedly k zamítnutí žádosti o azyl. V rozsudku č. j. 5 Azs 24/2003 – 42 Nejvyšší správní soud uvedl, že „zpravidla se může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta“. V posuzované věci žalobce stejně jako v předchozích žádostech o udělení mezinárodní ochrany jako důvod žádosti uvedl zdravotní stav. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že zdravotním stavem se správní orgán zabýval a posoudil jej již v předchozích řízeních ve věci mezinárodní ochrany. Soud sdílí názor žalovaného, že v této souvislosti žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost. Pokud žalobce jako další důvod poslední dvanácté žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl existenci osobních vazeb v České republice s tím, že zde žije družka paní K. C., státní příslušnice Ukrajiny, již v České republice byla udělena doplňková ochrana, a na jejíž péči se žalobce podílí, souhlasí soud s žalovaným, že tento nově tvrzený důvod nesvědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu. Pokud jde o namítané posouzení žalobcem tvrzených důvodů pro udělení humanitárního azylu dle § 14a zákona o azylu, souhlasí soud s žalovaným, že ač je zdravotní stav družky žalobce paní K. C. vážný, jak plyne z obsahu správního spisu, jedná se o osobu svéprávnou, která pobývá v integračním azylovém středisku v Havířově a jako osoba požívající doplňkové ochrany má v České republice přístup ke zdravotní péči i sociálním službám a dávkám, a to na stejné úrovni jako občané České republiky. Soud souhlasí rovněž s žalovaným, že v případě vycestování žalobce z území České republiky nebude paní C. ohrožena na zdraví a životě a v České republice může získat potřebnou péči a pomoc. Uvedené úvahy žalovaného ve vazbě na posouzení důvodů hodných zvláštního zřetele dle § 11a odst. 4 zákona o azylu, které je obdobné § 14 zákona o azylu, nevybočily z mezí správního uvážení, jsou v souladu s pravidly logického usuzování a žalovaný nepřekročil meze správního uvážení.
12. Pokud jde o posouzení otázky, zda v zemi původu nedošlo k takové změně, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti, souhlasí soud s postupem žalovaného, který v odůvodnění rozhodnutí vysvětlil, že do podkladů pro rozhodnutí nezařadil materiály a informace o politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv v Iráku, jelikož na základě předchozích řízení ve věci mezinárodní ochrany žalobce bylo prokázáno, že žalobce nelze považovat za státního příslušníka Irácké republiky. Soud souhlasí s žalovaným, že za tohoto stavu bylo nadbytečné tyto materiály shromažďovat. S ohledem na shora uvedené soud dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, když správní řízení ve věci žádosti žalobce ze dne 4. 2. 2020 o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona o azylu zastavil.
13. Krajský soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

14. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 27. 10. 2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně